

PROJEKT U-LANDSHJÆLP TIL SELVHJÆLP

Nyhedsbrev, december 2009

Kontor: Stationsvej 20, 6920 Videbæk, Tlf. 97 17 17 42
Hjemmeside: www.ulandshjaelp.dk - e-mailadresse: stoette@ulandshjaelp.dk
Bank: Reg. nr. 9570 kontonr. 3866149 – Giro 386-6149

ISSN: 1901-0729

Kære samarbejdspartnere.

Jeg sidder her midt i Afrika og tænker på jer, og jeg vil gerne sende jer en hilsen, som I kan læse "i julelampens skær." Det var selvfølgelig en stor oplevelse og en stor glæde, at jeg i år kunne rejse ud sammen med mit barnebarn NINA, og senere også have vores søn Jens her på samme tid. Jeg er taknemlig, for det er jo ikke en almindelig bedstemor-oplevelse. På billedet ser I os 3 sammen herude ved mit køkkenbord. Niels Kjær Lassen er for tredje gang med på arbejdsophold herude. Det er en stor hjælp.

Nina, Jens og Elly. 3 generationer i Ellys køkken på skolen i Sakina.

Nanna Amorsen - Ninas veninde - er også med. De underviser i engelsk på skolen her samt på mama Siaras center. Så her er liv og glade dage. Birthe og Ejvinn Linde var også med, de skriver selv en hilsen.

Anke Domdey gav undervisning til vores folk, der skal forsøge at lave business, som kan hjælpe skolen med at tjene penge. DET er tvingende nødvendigt, for behovene er så store. Tak kære venner, fordi I ikke giver op men fortsat hjælper os med at hjælpe.

I ønskes alle en dejlig advent og en glædelig Jul fra

Elly.

PS: Vil I vide hvem Anke er, så gå ind på hendes hjemmeside: www.dawa-consulting.com, hvor hun anbefaler at støtte PULS.

Nanna og Nina sammen med de store piger på skolen i Sakina.

To piger kommer til Tanzania.

Da vi ankom til Tanzania, havde vi ikke regnet med andet end den officielle velkomst, vi kender fra Danmark. Det vil sige et håndtryk og et pænt goddag, som oftest føles mere som skik og brug end ægte glæde. Selvom mama Elly forinden havde fortalt os en masse om, hvad der ventede, havde vi aldrig forudset den velkomst. Deres varme omfavnelser sidder stadig i os.

Den venlighed, de udstrålede, ligger så langt fra den, vi kender i den vestlige verden, hvor man er mere reserverede overfor fremmede, indtil man har set dem an. Vi er to piger, der blev venner på Herning gymnasium. Vi har besluttet at tage ud for at arbejde frivilligt i Tanzania, hvor vi skal undervise i engelsk.

Hverdagen på skolen er meget fredfyldt. Vi bliver vækket af elevernes morgensang hver morgen kl. 8.00. Der er stor forskel på elevernes engelskkundskaber, og derfor er der nogle, der søger os mere end andre. Dog er de alle sammen flinke og smilende og vil gerne i kontakt med os. Derfor starter vores engelskundervisning allerede i frikvarteret, hvor vi enten spiller bold, hopper i bue eller sætter os på græsset og snakker med dem.

Nanna og Nina med nogle af de små elever hos Teddy. Læg mærke til påklædningen. Der er forskel på, hvornår man synes, det er koldt.

Det er ikke kun eleverne, der henvender sig til os. Skolens lærere og vagtmænd er ligeledes meget interesserede i at være sammen med os. Vagtmændene er ofte inde til en kop kaffe og et stykke kage, hvor de deler ud af deres viden om Afrika, kulturen og dyrene. Derfor kan man roligt sige, at lærdommen går begge veje. "Vidste I f. ex., at det er hunelefanten, der er lederen i gruppen? Eller at hunløverne helt naturligt overtager pleje af forældreløse løveunger? Ja, der kan I se, man kan lære mere end man tror, bare ved at snakke med hinanden.

På mandag d. 26-10-09 begynder den rigtige undervisning i klasserne. Vi starter

med at undervise i 40 minutter ad gangen i en klasse med cirka 20 elever. Vi har hver vores klasse - dog sammen med en afrikansk lærer. Det bliver en stor udfordring, men vi glæder os meget til at komme i gang med arbejdet.

Afrikanerne har så meget at byde på, og vi i den vestlige verden kunne lære så utrolig meget. Vi har alle så travlt med, at vi skal ned og hjælpe de "stakkels hjælpeløse afrikanere", men i virkeligheden kan de lære os mindst ligeså meget. Den velkomst vi fik, vil vi aldrig glemme. Vi kan kun håbe, at vi i vesten en dag tager ved lære, og at vi engang kan give en ligeså varm modtagelse, hvis to afrikanske piger kommer til Danmark.

Nanna og Nina.

Sponsorbørn

"Elly, jeg har desværre kun et barnebarn, kan du ikke skaffe mig 2 eller 3 mere?" spurgte en dansk bedstemor.

Hun fik tre sponsorbørn: Pigen Faraja 6 år, hendes brødre Samwel 9 år og Emmanuel 14 år. Forældrene var døde af AIDS.

Emmanuel, Samwel og Faraja sammen med deres faster.

I Tanzania er det familiens opgave at overtage ansvaret for forældreløse børn. Ofte bliver en søskendeflok splittet, men disse fik lov at blive sammen. Alligevel var det helt forfærdeligt. Børnene kom fra en kristen familie fra det sydlige Tanzania til deres faster og onkel - fattige muslimer - som nu skulle skaffe mad til tre mere.

Børnene var så inderligt uønskede og fortvivlede. Alligevel er det gået godt. De fik jo en dansk bedstemor, som betaler skoleudgifter, og børnene er særdeles velbegavede.

Emmanuel kom i den kommunale børneskole. De yngste kom i Teddys skole, som ligger lige ved siden af. Alle, som er i nærheden af Teddy, får den bedste medicin: Trøst, opmuntring og håb for fremtiden. Kort sagt: Kærlighed.

Denne medicin fik børnenes faster også. Hun og 31 andre ludfattige kvinder lærte af Teddy og hendes dygtige lærere, hvordan man på mange forskellige måder kan tjene penge. Det er virkelig helt fantastisk. Da børnene fandt ud af, hvor Teddy gik i kirke, fulgte de efter, og hjemme sang de "af hjertens lyst". Denne glæde smittede, så faster fulgte også med. I kirken mødte hun Jesus, og blev en personlig kristen. Manden er stadig muslim, men særdeles tilfreds med, at der er mad nok i huset. Historien slutter ikke her. Nej nu skal I bare høre: For ca. 1 måned siden kom børnenes farbror fra Singida (en dagsrejse) her til Arusha. Han var pjaltet, udsultet og havde ikke mulighed for at hjælpe børnene med en shilling, men han kunne ikke leve uden at vide, HVORDAN de havde det. Overrasket fandt han alt i bedste orden. Teddys mand Cosmas gav ham "nyt" genbrugstøj, mad og den samme fantastiske "medicin", som Teddy bruger! Manden var pagan (åndedyrker), men nu ville han med de andre i kirken. Det havde han aldrig prøvet før. Hvem tror I han mødte der? Jesus, ham som giver trykthed midt i livets stormvejr.

Jeg håber sådan, der er mange flere, som gerne vil have et sponsorbarn! Det er ikke rimeligt, at vi bruger så meget til unødvendige julegaver og nytårsskyts, når uskyldige børn sulter.

Elly

Hvad er historien bagved?

Sådan tænker jeg mange gange, når jeg ser eleverne rundt i de forskellige klasser. For få minutter siden kom Noomi ind til mig med en smagsprøve fra køkkenklassen. Jeg takkede, og hun takkede for sit skoleophold, men fortsættelsen overraskede mig." Mama, når jeg bliver voksen, vil jeg gerne hjælpe andre – ligesom du gør. Tror du Gud vil hjælpe mig til det?"

Noomi med en kande juice i Ellys køkken.

Vi havde begge våde øjne. Mit svar var et klart JA, og så fik jeg hendes historie:" Jeg har sådan en vidunderlig mor, men hun er syg og meget fattig, fordi far drikker alle penge op og er så slem på alle måder. Hvordan kan jeg dog hjælpe mor og min lille søster? I køkkenklassen har jeg lært at lave så mange ting men?"

"Noomi, du mangler bare 4-5.000 shilling (16-20 kr.) som startkapital, så kan du koge forskellige slags bites, din mor kan sælge dem, og du kan gemme pengene, så din far ikke hugger dem! Jeg ville gerne give dig penge til at starte for, men kan ikke uden at gøre forskel, for det er netop, hvad næsten alle elever behøver. Derfor skal du selv tjene disse penge. Hvordan vil du gøre det?" Noomi rynkede panden og tænkte: "NU VED JEG DET. Jeg vil flette hår - forskellige frisurer, det er jeg god til", lød svaret. Hun forventer at være i gang, før jeg rejser hjem den 18. december. Jeg håber, det lykkes, og at ideen smitter.

Elly

En succeshistorie.

Nogle gange kniber jeg mig selv i armen, for at se om jeg drømmer. Hør lige hvad vi oplevede i går. Mama Makundi blev inviteret ud til en tidligere HSH-elev, Niels og jeg kom med og så, hvad 3 måneders ophold på HSHs skole kan føre til. Det besøg glemmer vi garanteret ALDRIG. Her er historien bagved.

Mama Amina havde haft mama Makundi som lærer i primary-skolen. 14 år senere (i 2003) kom hun til HSHs skole og bad Makundi om hjælp.

"Jeg bor sammen med min mand og 3 børn i ét lille rum. Vi er så fattige. Min mand, som er chauffør, har været involveret i et færdselsuheld og er sat i fængsel. Jeg SKAL tjene penge. Hvad skal jeg gøre?" "Kom til eftermiddagsklassen her på skolen, så skal jeg i løbet af 3 mdr. lære dig at lave mad og koge bites."

Mama Amina med sin primitive men effektive ovn. Desværre er det ikke lykkedes at fremskaffe et billede af kagen udformet som en lænestol.

Sådan blev det. Mama Amina elskede at lære, og hun blev knusende dygtig. Det hun lærte i skolen, praktiserede hun hjemme i det lille rum næste dag, og så solgte hun de lækreste ting. Det gav penge til basale behov og desuden penge til fængslet, så manden kunne overleve.

Sådan begyndte det. I går så vi, hvad der kan komme ud af 3 mdrs. undervisning på vores skole. I et dejligt kvarter i byens udkant blev vi modtaget af mama Amina, som stolt viste rundt i sit "kongerige". Et nyt STORT moderne hus og et bageri. På den store grund var der også et godt kylingeprojekt. OG ALT ER BETALT! Hun skylder kun en bagatel på en stor industrirøremaskine.

Vi blev bænket i spisestuen med te og brød, medens mama Amina stolt svarede på alle spørgsmål. "Kvalitet, den rigtige pris, kundepleje - så anbefaler kunderne produkterne til andre. Jeg har aldrig mistet en kunde", forklarede hun. Vi så hendes præsentations-album, hvorfra kunder bestiller de store festkager. Jeg har aldrig set mage.

Et eksempel: En kæmpe kage dekoreret fuldstændigt som en fodboldbane med grøn kokosmel som græs, opstillede chokolade mål osv. Bryllupskager bygget op som kirker, som et bjerglandskab eller "117" andre modeller. Og en helt tosset model: En rig mand elskede sin specielle lænestol. Fruen bestilte en kagemodel af STOLEN til mandens fødselsdag! I skulle have set billedet af denne kage: På et kage-gulvtæppe stod stolen bygget op med sofapuder – alt i de rigtige farver.

Mama Amina er en kunstner. Vi roste hende og fik igen og igen svaret: "Det skyldes Guds velsignelse" og hun tilføjede: "Min mand har aldrig slået mig, han er en god mand."

Jeg kan næsten høre jer spørge: "Hvem i alverden kan købe den slags luksus i et SÅ fattigt land?" Vi siger jo: "De rige har mange glæder, og de fattige har mange børn". Der er en rig overklasse her i Tanzania. Nogle er, som mama Amina, blevet rige på penge på grund af dygtighed og slid. Det er ofte begrænset, hvor meget de får ud af det, for da der ikke findes nogen form for social hjælp her, så har de veluddannede/rige ansvaret for hele deres udvidede familie, d.v.s. farbrødres familier, ofte også morbrødres familier og uddannelse af nevøer og niecer i hobetale.

Nå, det blev så vist til en lang smøre, men det var en fantastisk oplevelse. Og I skal lige have slutningen med.

Men de lærer også at lave flotte kager på skolen. Her er et billede af eleverbejder fra den sidste eksamen.

Mens vi talte sammen ved spisebordet, sad Aminas trivelige søstre og hyggede sig med TV i dagligstuen. Den yngste søster kom, og hviskede noget til Amina. Hun nikkede og spurgte, om jeg ville bede for søsteren, som skulle føde, og nu havde begyndt at få veer. Selvfølgelig - det er almindelig praksis herude, så jeg bad sammen med de andre for mor og barn og for en let fødsel. Det ualmindelige var, at Amina, søsteren og hele familien er MUSLIMER. De er ikke fundamentalister, men kærlige mennesker som er med til at bygge broer i stedet for at grave grøfter.

Hilsen fra Elly.

HJÆLP!

Her er SÅ mange gode nyheder fra arbejdet derude,

MEN PULS MANGLER PENGE.

Nødstedte børn beder om jeres hjælp.

Kan I evt. involvere flere som vil hjælpe?

Jeg fandt ingen grav!

I nyhedsbrevet fra oktober 2008 skrev jeg om et besøg hos en fattig kvinde med seks børn, som manden havde forladt. Vi bragte et billede af hende med et alt for lille spædbarn på armen. Hende mødte vi igen, og vi havde den store glæde at konstatere, at barnet havde overlevet. Der var stor gensynsglæde på begge sider.

Formålet med turen var at besøge det område, hvor RIPAT 3 er startet. Det er det 3. landbrugsprojekt, som er styret og finansieret af Rockwool Fonden. Vi besøgte 4 af grupperne. Til vores store glæde var kvinderne godt repræsenterede. En af grupperne mødte frem med 15 kvinder og 5 mænd. De havde 50 overlevende bananer ud af 80 plantede i deres fælles bananplantage. Derudover havde halvdelen af gruppen også plantet bananer på deres egen jord. De havde vandet bananerne en gang ugentlig under tørken.

Elly møder Veronica igen.

Gennem 12 uger havde de vandet og givet hver plante 20 liter ugentlig. Det lyder ikke af noget særligt, men vandet blev hentet i en spand, som de bar på hovedet, og der er 2,5 km. til det nærmeste vandløb. DET er imponerende.

Kvinden, som hedder Veronica, mødte vi i landsbyen LAJA, og vi fik den store overraskelse, at hun var kommet med i en RIPAT-gruppe. Denne gruppe var ankommet med 1 mand og 16 kvinder. De havde også sået Lap-Lap (en bønnensort) imellem bananerne og var i gang med at høste dem. Det gav en god afgrøde og kompenserede for det store arbejde, de havde haft med at hente vand. **ELLY.**

Sult i Afrika.

Kan myrer gøre en forskel?

Biolog Joachim Offenberg, insektekspert ved Aarhus universitet, har gang i et usædvanligt projekt. Sammen med kolleger fra Kassetsart University i Thailand vil han lære borgerne i Kenya og Tanzania at høste proteinrige myrer. Aarhus Universitet søger om udviklingsmidler til projektet, og bliver det en succes, skal det udbredes til andre afrikanske lande. Så vidt dagbladet Politiken, der i oktober omtalte forskerprojektet i en omfattende artikel.

Nærbillede af en vævermyre. Heldigvis er de ikke så skræmmende store i virkeligheden.

Vævermyrerne indeholder nemlig lige så meget protein som svinekød. Og den århusianske forsker mener, at vævermyrer har en god chance for at komme til at indgå i det afrikanske køkken. I så fald er afrikanerne sikret et proteintilskud i form af myrer.

Projektet går ud på at lære afrikanerne at bruge vævermyrer til at udrydde skadevoldende insekter i citrusplantager. Det vil give frugtavlere mulighed for at høste proteinrige myrer samtidig med, at frugtavlere kan avle frugter uden brug af kemiske insektbekæmpelsesmidler. Vores forsøg har vist, at hvis man gør det rigtigt, kan man få begge fordele. - Og det er det, vi nu vil forsøge at introducere i Afrika. Forsøget er baseret på ældgammel kinesisk forskning, fortæller han.

Hvordan beskriver kineseren Ji Han et botanisk værk fra år 304 efter vor tidsregning. Citrusavlere, der satte kolonier af vævermyrer op i toppen af deres citrusstræer slap ifølge værket for skadevoldende insekter, mens avlere i naboregio-

nerne, der ikke brugte denne teknik, ikke kunne fremvise en eneste perfekt frugt. Det er en helt speciel følelse at kunne referere til en så gammel kilde, siger Joachim Offenberg.

Forskeren fortæller, at kineserne aldrig har været de store myrespisere. Til gengæld har kineserne – og inderne – brugt dem i naturmedicin mod bl.a. gigt og impotens. Thaierne har derimod i århundreder spist vævermyrer. Både voksne og larver. I Thailand køber man myrerne levende, og stegt og sauteret smager de dejligt. Faktisk eksporteres der myrer fra Thailand til hele verden, også til Danmark – her dog i frossen tilstand, fortæller han.

De vævermyrer, som Offenberg og hans kolleger vil forsøge at få afrikanerne til at spise, er en afrikansk variant af slagsen. Men det skulle ifølge forskeren ikke gøre nogen forskel. Den opfører sig præcist som sin asiatiske slægtning og smager mindst lige så godt, fastslår han.

Red.

Elly tilføjer: "Myrer smager SÅ godt, at de burde på julebordet derhjemme!"

OBS

**Bidrag kan indbetales på girokonto
386-6149**

**eller overføres til vores konto:
Reg. Nr. 9570
Kontonummer 3866149**

**Opgiver du dit CPR.nr., sørger vi for
fradrag for bidrag større end 500 kr.**

**Husk at nyhedsbrevet også kan læses
på vores hjemmeside, hvor billederne
kan ses i farver.**

**Adressen er:
www.ulandshjaelp.dk**

TAK

Brev fra Birthe og Ejvinn Linde.

Elly inviterede os med til Tanzania for at se PULS' arbejde og alle de dejlige mennesker, hun kender og arbejder sammen med. Vi har boet i det sydlige Afrika, men det var alligevel overvældende at møde livet i Afrika igen. I Danmark lever vi i et hektisk tempo. I Afrika vil jeg nærmere kalde livet 'intens'. Selv naturen er intens. Regnen står ned i stænger - eller solen brager igennem.

Ejvinn og Birthe Linde (nr. 2 og 3 fra højre) sammen med Elly, Anke Mama Makundi og HSHs formand Peter Golugwa.

Naturen omkring Arusha er fascinerende. Byen ligger for foden af Mount Meru, en vulkan på 4.500 m. Bjerget er grønt og frodigt, og der løber adskillige floder derfra ud i landskabet. Vi så fælles bananplantager, som PULS har været igangsatte til. 35 mennesker var sammen om en have og lavede en andelskasse, hvor de lånte ud til små projekter eller købte jord til en ny have. Tilliden til hinanden og evnen til at arbejde sammen var imponerende. I det hele taget var der fantasi, arbejdsglæde og udholdenhed i en grad, som vi ikke har set andre steder i Afrika. 20 km. fra Mount Meru holder det frodige op. Her bliver landskabet tørt med spredte kaktus i det eroderede landskab.

Vores største oplevelse var gudstjenesten om søndagen i en masai-kirke, som ligger i det tørre landskab. Der var bibelundervisning og søndagsskole i skolen ved siden af, da vi kom. Men snart kom folk over i kirken. Børnene var slanke, men ikke fejlerede, og de var pæne i

tøjet. I begyndelsen sad de stille og sang og bad - næsten som hjemme. Nu trådte en høj smuk kvinde frem og begyndte at lede sangen, og folk gav sig til at danse.

Et par ældre kvinder kom frem og dansede overfor hinanden med vrikkende skuldre og høje hop lige op i luften - rigtig masai dans. Forskellige kor kom frem og sang flerstemmigt. Smukt og festligt. Ejvinn prædikede, og en ung mand oversatte. Folk lyttede og tog ordene til sig. Nogle dage efter kom præsten ind til Elly og fortalte om den fattigdom, som hænger pga. tørken. De har ikke mistet menneskeliv i deres landsby, som de har andre steder. Det er en præstation fra forældrenes side, at de har klaret at skaffe føden til børnene.

Her danser kvinderne under gudstjenesten.

Et bryllup er en stor begivenhed i afrikansk kultur og bliver fejret med betaling fra manden til pigens familie og en stor fest med mange gæster. Det har de ikke råd til nu, så de unge flytter bare sammen. Det er med til at nedbryde strukturen i samfundet, og det bekymrede præsten meget. Han har stor omsorg for sit folk og har kæmpet en lang sej kamp for at få folk til at holde op med at omskære deres piger. Det var en stor glæde for os at møde en sådan mand, som har overskud til mere end dagen og vejen i en katastrofesituation, som tørken er.

Birthe Linde.

En stor oplevelse.

Da jeg besøgte skolen i Sakina og nogle landbrugsprojekter for første gang i 2007, var jeg meget imponeret af, hvad PULS havde opnået til trods for de mange udfordringer, der er ved at arbejde i Tanzania. Jeg fandt at konceptet med at støtte stærke kvinder og hjælpe dem til at få en grundlæggende uddannelse og skabe sig en beskeden indkomst, er den bedste måde på at skabe bæredygtig vækst.

Jeg holdt kontakten til Elly og hendes organisation ved lige og fulgte arbejdet. Samtidigt begyndte jeg at lære mere om Tanzania, dets historie og udviklingen i landet siden uafhængigheden i 1961.

For nogle måneder siden følte jeg mig parat, og jeg havde tid til at støtte PULS med noget, som jeg er god til. Vi aftalte, at jeg skulle se på et af de nyeste projekter, som skulle hjælpe med at skaffe en indtægt til skolen, så den blev mindre afhængig af sponsormidler, nemlig soja-projektet. Tanken er at starte en lille virksomhed i lokaler ved siden af skolen med produktion af sojamel og andre former for næringsrigt mel, som skal sælges til lokale og på et nærtliggende marked.

Jeg ankom 26. oktober og havde ca. 2 uger til at sætte mig ind i projektet. Jeg skulle lære personer, der arbejdede ved projektet, at kende, og forstå deres opgaver og indstilling til arbejdet. Jeg fandt det udfordrende at indstille mig til det afrikanske tempo, men det lykkedes, og jeg lo, da Augustine sagde: "Det kan godt være, du har uret, men jeg har tiden." Jeg organiserede et møde med personalet med det formål at analysere situationen og gøre dem bevidst om, at de skulle fokusere mere på det forretningsmæssige. Mit hovedemne var, at kun markedsføring og innovation skaber indtægt. Resten er omkostninger, og det blev forstået.

Vi drøftede, hvad der kunne gøres for at finde flere og gode kunder og differentiere produkterne fra konkurrenternes. Og vi diskuterede, hvordan man kunne vurdere

rentabiliteten i den nuværende forretning og reducere omkostningerne. Alle deltagere var meget interesserede, så længe de var motiverede og ikke blev distraheret af andre aktiviteter eller personlige ting. Jeg fulgte min intuition og fortsatte mødet på et andet tidspunkt, når jeg fandt dem for ukoncentrerede.

Her arbejder møllen, der afskaller majsene før den males.

De takkede mig for at have hjulpet dem med at se projektet i et bredere perspektiv, og at de nu var klar over, hvad der skulle ske for at gøre soja-projektet til en god forretning. Til slut tog de ansvar for at præsentere projektet for HSHs bestyrelsesformand, Peter Golugwa, og de var modige nok til at bede om ansættelse af en manager for projektet. De følte, det var nødvendigt med en person, som kunne bruge mere tid på projektet set i lyset af, at de selv havde andre opgaver. De var glade, lettede og stolte. Jeg nød at se dem i den rolle, og jeg havde føjet endnu en god oplevelse til mit liv. Hvad mere kunne jeg have forventet?

Jeg lovede at følge projektet og yde støtte, mens jeg er tilbage i Danmark. Jeg ønsker inderligt, at det lykkes for Mama Makundi og de andre at få gjort forretningen til en succes. Jeg ønsker, at de vil kunne præsentere deres succes historie som grundlag for et bredere træningsprogram, som jeg lovede at holde for alle ansatte på skolen i Sakina næste år.

Anke Domdey.

www.dawa-consulting.com